

[Hassing-Jørgensen.]

støttet ham loyalt i hans Ønske om at gennemføre Balance paa Driftsregnskaberne, men jeg har gjort gældende efter Krigens Udbrud, at nu har Staten gennem de sidste 10 Aar forøget sin Egenkapital fra rundt 200 Mill. Kr. til rundt 400 Mill. Kr., og det er efter min Mening ikke paa sin Plads at kræve Statens Stilling yderligere konsolideret paa et Tidspunkt, hvor Erhvervslivet har det saa vanskeligt, som Tilfældet er.

Derfor mente jeg, at man ikke gennem denne Beskatning skulde tilstræbe yderligere Kapitalopsamling. Det er det, den højtærede Finansminister har gjort og vel ogsaa har tilsigtet, i hvert Fald har han opnaaet yderligere at konsolidere Statens Stilling, saaledes at der i Stedet for den formelle Kapital paa 400 Mill. Kr. kan regnes med 500 Mill. Kr. Jeg deltog for øvrigt ikke i det ærede Medlem Hr. Himmelstrups Kritik af Budgetteringen. Jeg gjorde opmærksom paa, at de Forudsætninger, hvorunder Loven blev vedtaget i Oktober Maaned i Fjor, var forkerte, fordi det drejede sig om Oplysninger om Ting, om hvilke man maatte tænke sig, at den højtærede Finansminister vidste temmelig god Besked. Den højtærede Finansminister indrømmede, at Ligningsresultaterne forelaa for ham i Oktober Maaned, men gjorde opmærksom paa, at der altid var nogen Usikkerhed med Hensyn til Aktieselskabsbeskatningen. Men jeg maa tillade mig at sige til den højtærede Finansminister, at saa stor Fejl kan der ikke opstaa paa Grundlag af Aktieselskabslovgivningen; der maa man nogenlunde kunne regne fra det ene Aar til det andet. Der er her Tale om en Difference fra 40 Mill. Kr. til 93 Mill. Kr., og det er dog noget.

Rager: Det gjorde mig ondt at høre af den højtærede Finansministers Mund, at det var paa Grundlag af Erfaringer fra Embedsvirksomheden, at Finansministeren var Tilhænger af, at disse Legitimationskort stadig skulde udstedes, for jeg maa sige, at jeg har altid anset den højtærede Finansminister for at være en baade dygtig og højt begavet Embedsmand, men jeg bliver lidt betænkelig, hvis han har faaet det ud af det. Det kan nu ikke være under de samme Forhold, det vil jeg paastaa. Jeg vil tage den højtærede Finansminister i Forsvar over for ham selv. Det har ikke været under de samme Forhold. Hvis Finansministeren prøvede at sætte sig ind i, hvad det hele i Virkeligheden er, saa vilde han se, at det er det, man vil kalde for moralsk Lov. Det er ikke andet end noget, man skriver

paa et Stykke Papir, og som aldrig bliver gennemført i det praktiske Liv, og saa siger jeg, saa skal man ikke skrive det, for det er det, der mest af alt svækker Respekten for Loven.

Den højtærede Finansminister var, forstod jeg, i sin Tid hovedsagelig beskæftiget med de direkte Skatter og Ejendomsskatter i København, hvor der jo ikke var ret mange indirekte Skatter — jeg ved ikke, om de, der har Automater paa Fortovene, skulde have Legitimationskort, det maa vel være den Slags, den højtærede Finansminister tænker paa. Men jeg vil igen sige: undersøg det, og det vil vise sig, at det er fuldkommen absurd at fastholde disse Bestemmelser. Kortene gaar for den største Dels Vedkommende direkte i Papirkurven, der er ingen, der nogen Sinde har Brug for dem. Og jeg gad nok vide, om man, hvis en Mand lukker en Virksomhed og skal aflevere Kortet, men ikke har det, saa i Henhold til § 6 vil tvinge ham til at fortsætte Virksomheden, eller hvilke Konsekvenser man har tænkt at tage af denne ganske latterlige Bestemmelse.

Jeg vil sige med Hensyn til min Bemærkning om Embedsmændene, at jeg har ikke sagt, at de vilde fortrædige, absolut ikke, men der er nogle af dem, der kommer til det uden at ville det. Der er to Kategorier af Embedsmænd herhjemme; heldigvis er de 90 pCt. af den ene og de 10 pCt. af den anden. De 90 pCt. er dem, Finansministeren skildrede, de 10 pCt. er dem, jeg tænkte paa, og det tror jeg ogsaa Finansministeren vil indrømme. Der er brodne Kar i alle Lande, og der er brodne Kar inden for Embedsmændenes Kreds; det er dem, jeg vil betegne som Kontoriusser, og det er dem, der desværre undertiden har for stærk Indflydelse og ogsaa har den Ævne, at de gør for stærkt Indtryk paa Ministre.

Det maa siges til den højtærede Finansministers Ros, at Ministeren har brudt en ny Bane ved i to Tilfælde i den sidste Tid at gaa imod Administrationen og med Flertallet i Toldraadet. Men det er jo ellers længe siden, det er sket; det normale har været, at selv om Administrationen stod med Flertallet i Toldraadet imod sig, kunde Mindretallet være sikker paa at høre Anerkendelse og Tilslutning sammen med Administrationen fra Finansministeriet. Det har glædet mig at se, at Finansministeren i nogen Grad har frigjort sig, og derfor havde jeg ogsaa haft Haab om, at min Gentagelse af det, jeg sagde i Fjor, det, som Finansministeren saa smukt kalder min Riden en Kæphest, havde gjort lidt mere